

Βιοκαύσιμα: μία ακόμα χαμένη ευκαιρία;

BY GREENISSUE ON 09/11/2011 IN ΑΡΘΡΟ

του **Σωτήρη Φώλια**, Διευθ. Συμβούλου GF Energy ΑΕ και Αντιπροέδρου Σ.ΒΙ.Β.Ε.

Όταν το 2003 τα κράτη – μέλη της Ε.Ε. αποφάσιζαν να εισάγουν τα βιοκαύσιμα στη ζωή μας, τρία πράγματα είχαν στο μυαλό τους. Πρώτον, να δώσουν μία διέξοδο – ανάσα στον Ευρωπαϊκό αγροτικό κόσμο που υφίστατο τις δυσάρεστες συνέπειες της εφαρμογής της Κοινής Αγροτικής Παραγωγής (Κ.Α.Π.). Δεύτερον, να χρησιμοποιήσουν το μοναδικό τρόπο για να πετύχουν τους στόχους μείωσης των ρύπων στο τομέα των μεταφορών που προβλέπει το πρωτόκολλο του Κιότο και ταυτόχρονα να ελαττώσουν την εξάρτησή τους από τις εισαγωγές πετρελαίου. Έτσι τέθηκε απ' όλα τα μέλη ένας δεσμευτικός στόχος 5,75% ανάμιξης βιοκαυσίμων στα ορυκτά καύσιμα, που προορίζονται για μεταφορές ως το 2010.

Η Ελλάδα έστω κι αν καθυστέρησε, υιοθέτησε στο Εθνικό Δίκαιο της στα τέλη του 2005 αυτή την οδηγία κι έτσι έθεσε σε εφαρμογή το Νόμο για την εισαγωγή των βιοκαυσίμων στην Ελληνική αγορά. Ο νόμος αυτός άνοιγε το δρόμο στη δημιουργία επενδύσεων στο συγκεκριμένο κλάδο, ενώ παράλληλα έδινε την απόλυτη διέξοδο στον μαραμένο Ελληνικό αγροτικό τομέα να μπορέσει να βγει από το τέλμα και να επιδιώξει να καλλιεργήσει ξανά προϊόντα που παράγονταν κατά κόρον παλαιότερα στην Ελληνική γη. Χαρακτηριστικά, ενώ στα μέσα της δεκαετίας του '80 η Ελλάδα παρήγαγε 400.000 τόνους ηλίανθου ετησίως το 2005 η συγκεκριμένη καλλιέργεια είχε σχεδόν εξαφανιστεί. Συνεπώς, 4.000.000

ακαλλιέργητα στρέμματα Ελληνικής γης έβρισκαν μέσω των βιοκαυσίμων τη δυνατότητα να ενεργοποιηθούν κι επιτέλους να επιτρέψουν στον αγροτικό κόσμο να επιστρέψει από τα τοπικά καφενεία ξανά στα χωράφια.

Όλες οι θετικές προοπτικές για την ανάπτυξη ενός δυναμικού κλάδου βιοκαυσίμων και δη της παραγωγής βιοντίζελ δεν άργησαν να φανούν και στην πράξη. Μέσα σε τρία χρόνια η Ελλάδα απέκτησε εργοστάσια παραγωγής βιοντίζελ δυναμικότητας περίπου 650.000 τόνων ετησίως. Παράλληλα, οι καλλιέργειες ενεργειακών φυτών χρόνο με το χρόνο σημείωναν αλματώδη αύξηση. Από μηδενική σχεδόν παραγωγή φτάσαμε το 2011 να καλλιεργούνται πάνω από 1.000.000 στρέμματα ενεργειακών φυτών που αποδίδουν στον ελληνικό αγροτικό κόσμο περισσότερα από 100.000.000 ευρώ ετησίως. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι επιτέλους η Ελλάδα κατάφερε να αναπτύξει έναν κλάδο, που από την πρώτη ύλη ως το τελικό προϊόν ήταν αμιγώς Ελληνικό, κρατούσε όλη την προστιθέμενη αξία εντός της χώρας, υποβοηθούσε την αποκέντρωση, ενίσχυε τον πολύπαθο Έλληνα αγρότη, βελτίωνε σημαντικά το ελλειμματικό εμπορικό ισοζύγιο της χώρας μέσω της μείωσης των εισαγωγών ντίζελ με περισσότερα από 200.000.000 ευρώ, διατηρούσε έμμεσα ή άμεσα πάνω από 50.000 θέσεις εργασίας ενώ παράλληλα πετύχαινε τον Εθνικό στόχο για τη μείωση των ρύπων στις μεταφορές.

Τις περισσότερες φορές όμως η Ελληνική πραγματικότητα μπορεί να καταλύσει κάθε έννοια λογικής, οδηγώντας τη χώρα και σε αυτό τον τομέα στον μοναχικό δρόμο της παράνοιας που όλα αυτά τα χρόνια έχει επιλέξει να ακολουθεί. Συγκεκριμένα, οι στρεβλώσεις αλλά και οι χρόνιες Ελληνικές παθογένειες δημιούργησαν την εξής θλιβερή εικόνα. Από τους 72 μήνες λειτουργίας του θεσμικού πλαισίου για τα βιοκαύσιμα πάνω από 28 (!!) μήνες τα Ελληνικά εργοστάσια παραγωγής βιοντίζελ παρέμειναν κλειστά λόγω εκλογών, ανασχηματισμών αλλαγών Υπουργών, απεργιών Τελωνειακών, βυτιο-φορέων κι άλλων προβλημάτων με αποτέλεσμα να μείνουν αδιάθετα περισσότερα από 150.000 κυβικά αυτούσιου βιοκαυσίμου που αντικαθίσταντο από εισαγόμενο ντίζελ. Παράλληλα, η συνολική ποσότητα βιοντίζελ που ορίζει η χώρα να διατεθεί ετησίως στην Ελληνική αγορά ξεκίνησε το 2005 από τις 50.000 κυβικά, έφτασε κάποια στιγμή το 2009 τα 182.000 κυβικά επιστρέφοντας φέτος πάλι στα 132.000 κυβικά. Για να κατανοήσει ο αναγνώστης το θλιβερό της υπόθεσης η Πορτογαλία, μία χώρα όμοια με τη δική μας, παράγει και διαθέτει εγχώρια περισσότερα από 450.000 κυβικά αυτούσιου βιοντίζελ. Συνεπώς δεν είναι τυχαίο ότι η Ελλάδα το 2009 (Πηγή: www.ebb-eu.org) ήταν στη 18η θέση από το σύνολο των 27 της Ε.Ε.

με προοπτικές να κατακυλιήσει το 2015 στην 25η θέση (σύμφωνα με το Εθνικό Σχέδιο Δράσης για τις Α.Π.Ε.)

Δυστυχώς, ακόμη και στη σημερινή οικονομική συγκυρία που ζει η χώρα μας έχοντας ανάγκη όσο ποτέ άλλοτε να διατηρήσει έστω και το ελάχιστο εγχώριο βιομηχανικό παραγωγικό δυναμικό βιώσιμο, ένας ακόμη κλάδος όπου επενδύθηκαν δεκάδες εκατομμύρια ευρώ και μπορεί να προσφέρει αμέτρητα οφέλη στην Ελληνική Οικονομία οδηγείτε είτε άθελα είτε ηθελημένα σε μαρασμό. Η απογοήτευση γίνεται ακόμη μεγαλύτερη όταν ακόμη και αυτοί που θεωρούμε ως υποβαθμισμένους εταίρους μας στη Ε.Ε. διατηρούν αυτό τον κλάδο ως κόρη οφθαλμού, ενισχύοντας την εγχώρια παραγωγή τους αλλά και τον αγροτικό τους κόσμο, τοποθετώντας την Ελλάδα για μία ακόμη φορά στη θέση των ουραγών.

Πιστεύοντας, όμως ότι η κατάσταση είναι αναστρέψιμη οι θεσμικοί φορείς του κλάδου των βιοκαυσίμων, έχοντας καταθέσει πολλάκις τις προτάσεις τους στα αρμόδια Υπουργεία, ευελπιστούν ότι ο κλάδος τους δεν θα αποτελέσει μία ακόμη χαμένη ευκαιρία για το δύσμοιρο αυτό τόπο. Όλοι εμείς που ζούμε καθημερινά μέσα σε αυτό τον τομέα έχοντας δει παγκοσμίως τα οφέλη αγωνιζόμαστε και πιστεύουμε ακράδαντα ότι η χώρα μέσα από κατάλληλες κινήσεις μπορεί αποτελεσματικά να αναπτύξει τα βιοκαύσιμα στη χώρα μας καθώς διαθέτει όλα τα εργαλεία να το επιτύχει και να τοποθετηθεί στους πρωτοπόρους εντός Ε.Ε.